

Serhiy Zhadan

DEPECHE MODE

диоптра

*Είναι βρομιάρης ο δικαστής
δεν αγαπάει τον «Μεταλίστ».*

15.02.04 (Κυριακή)

Όταν ήμουν δεκατεσσάρων χρόνων και είχα τις απόψεις μου για τη ζωή, για πρώτη φορά μέθυσα. Με την πρώτη ευκαιρία. Έκανε πολλή ζέστη, ο ουρανός ήταν καταγάλανος, ήμουν ξαπλωμένος και ξεψυχούσα σε ένα ριγέ στρώμα. Δεν ήξερα καν πως έπρεπε να ξαναπιώ για να ξεμεθύσω, επειδή ήμουν απλώς δεκατεσσάρων χρόνων και δεν ήξερα τέτοια πράγματα. Τα τελευταία δεκαπέντε χρόνια είχα άπειρες ευκαιρίες να μην αγαπήσω αυτή τη ζωή, τη ζωή εξ αρχής, από τη στιγμή που άρχισα να την καταλαβαίνω αποδείχτηκε πως ήταν άθλια και αγνώμων, ενώ αμέσως απέκτησε τη συνήθεια να καταλήγει σε τόσο βρομερές καταστάσεις, τις οποίες δεν θέλω καν να θυμάμαι, αλλά δυστυχώς δεν θα μπορώ να τις λησμονήσω για πολλά χρόνια ακόμα. Αν και, από την πλευρά μου, δεν είχα ποτέ ιδιαίτερες απαιτήσεις, προφανώς η σχέση μου με τη ζωή ήταν σε μια τάξη, ακόμα κι αν αυτό ερχόταν σε αντίθεση με την κλινική ηλιθιότητά της. Γενικά, θα μπορούσα να πω πως επιφανειακά δεν είχα μεγάλες απαιτήσεις, όλα με βόλευαν. Με βόλευαν οι συνθήκες στις οποίες ζούσα, με βόλευαν οι άνθρωποι με τους οποίους συναναστρεφόμουν, με τους οποίους συναντιόμουν κατά διαστήματα και με τους οποίους είχα να κάνω. Γενικά, δεν

με ενοχλούσαν και ελπίζω πως δεν τους ενοχλούσα κι εγώ. Τι άλλο; Με βόλευε το πλήθος των γυναικών που πέρασαν από τη ζωή μου, δηλαδή, δεν με βόλευε ως αριθμός, επειδή γυναίκες, στην πραγματικότητα, δεν είχα σχεδόν ποτέ, με βόλευε βασικά το ότι ήταν γύρω μου. Από τα παιδικά χρόνια μου είχα προσέξει πως τα χαρτονομίσματα εμφανίζονται συγκεκριμένα όταν τα χρειάζεσαι και μάλιστα τόσα όσα σου χρειάζονται, συνήθως αυτό λειτουργούσε, προφανώς, αν δεν γινόσουν εντελώς ασυνείδητος και διατηρούσες έστω και λίγα ψήγματα αξιοπρέπειας, υπό την έννοια ότι έπλενες τα δόντια σου ή δεν έτρωγες σαν γουρούνι, αν ήσουν μουσουλμάνος, τότε εμφανιζόταν με μία ακατανόητη σταθερότητα ο άγγελος με τις μαύρες μανσέτες του λογιστή και την πιτυρίδα στις φτερούγες και κατέθετε στον τραπεζικό λογαριασμό σου ένα ποσό τέτοιο, ώστε από τη μια πλευρά να μην μπορείς να απλώσεις τα πόδια σου και, από την άλλη, να μην το γαμήσεις εντελώς κι αρχίσεις να ξοδεύεις τη μετενσάρκωσή σου με αγορές δεξαμενόπλοιων με πετρέλαιο ή βυτία με αλκοόλ. Αυτό με βόλευε, καταλάβαινα τους αγέλους και τους στήριζα. Με βόλευε η χώρα στην οποία ζούσα, με βόλευε η ποσότητα σκατών με την οποία ήταν γεμάτη και η οποία στις πλέον κρίσιμες περιόδους διαβίωσής μου σε αυτή τη χώρα έφτανε μέχρι τα γόνατα. Καταλάβαινα πως θα μπορούσα κάλλιστα να έχω γεννηθεί σε άλλη χώρα, πολύ χειρότερη, για παράδειγμα με αφιλόξενο κλίμα ή αυταρχική διακυβέρνηση, όπου η εξουσία ανήκε όχι απλώς σε καθάρματα, όπως στη χώρα μου, αλλά σε κάποιους τελειωμένους αλήτες, οι οποίοι θα κληροδοτούσαν την εξουσία στα παιδιά τους μαζί με το εξωτερικό χρέος και τον σκοταδισμό στο εσωτερικό της. Συνεπώς, θεωρούσα πως κάθε άλλο παρά άσχημα ήταν τα πράγματα,

γι' αυτό και δεν ανησυχούσα ιδιαίτερα για αυτά. Σε τελική ανάλυση, με βόλευαν όλα, με βόλευε η τηλεοπτική εικόνα, την οποία έβλεπα από τα παράθυρα των ενδιαιτημάτων στα οποία ζούσα, γι' αυτό και προσπαθούσα απλώς να μην αλλάζω γρήγορα τα κανάλια, εφόσον είχαν προλάβει να παρατηρήσω πως οποιαδήποτε εκδήλωση προσοχής εκ μέρους της συναρμολογημένης γύρω μου πραγματικότητας υποχρεωτικά καταλήγει σε εκ των προτέρων καθορισμένες αθλιότητες ή απλώς σε μικροταλαιπωρίες της ζωής. Η πραγματικότητα είναι ενδιαφέρουσα από μόνη της, μα τελείως άθλια κατά τον υπολογισμό της στατιστικής μετά τον αγώνα, όταν αναλύεις τους δικούς σου και τους δικούς της δείκτες και βλέπεις πως οι παραβιάσεις από την πλευρά της είναι πολλαπλάσιες από τις δικές σου, ενώ οι αποβολές δόθηκαν μόνο στη δική σου ομάδα. Αν ήταν κάτι που με καταπίεζε πραγματικά, ήταν αυτές οι διαρκείς και επίμονες προσπάθειες της τηλε-εικόνας να έχει αφύσικες ερωτικές σχέσεις με εμένα, δηλαδή, με απλά λόγια, να με γαμάει, εκμεταλλευόμενη τα κοινωνικά δικαιώματά μου και τις χριστιανικές υποχρεώσεις μου. Έζησα αυτά τα δεκαπέντε χρόνια της ενήλικης ζωής μου χωρίς να λάβω μέρος στην οικοδόμηση της Κοινωνίας των πολιτών, χωρίς να προσέλθω στο εκλογικό τμήμα, αποφεύγοντας με επιτυχία τις επαφές με το αντιλαϊκό καθεστώς, αν μπορείτε να καταλάβετε τι εννοώ· δεν με ενδιέφερε η πολιτική, δεν με ενδιέφερε η οικονομία, δεν με ενδιέφερε ο πολιτισμός, ούτε καν η πρόγνωση του καιρού δεν με ενδιέφερε, αν και ήταν σχεδόν το μοναδικό πράγμα στη χώρα που ήταν άξιο εμπιστοσύνης, ωστόσο δεν με ενδιέφερε ούτε αυτό.

Σήμερα είμαι τριάντα χρόνων. Τι άλλαξε τα τελευταία δεκαπέντε χρόνια; Σχεδόν τίποτα. Ούτε καν η εμφάνιση

αυτού... του προέδρου δεν άλλαξε, σε κάθε περίπτωση όπως τα ρετουσάριζαν παλιά έτσι τα ρετουσάρουν και τώρα, το πρόσεξα. Άλλαξε η μουσική στο ραδιόφωνο, αλλά, γενικά, δεν ακούω ραδιόφωνο. Άλλαξαν τα ρούχα, αλλά η δεκαετία του '80, όπως καταλαβαίνω, ξαναγύρισε στη μόδα. Δεν άλλαξε η τηλεοπτική εικόνα, είναι εξίσου ρυπαρή και γλοιώδης, σαν λεμονάδα που χύθηκε στο πάτωμα.

Δεν άλλαξε το κλίμα, οι χειμώνες εξακολουθούν να διαρκούν πολύ, ενώ η άνοιξη είναι πάντα πολυαναμενόμενη. Άλλαξαν οι φίλοι, δηλαδή κάποιοι χάθηκαν για πάντα, ενώ άλλοι πήραν τη θέση τους. Άλλαξε η μνήμη, έγινε πιο μεγάλη, αλλά όχι καλύτερη. Ελπίζω να φτάσει για άλλα εξήντα χρόνια μακράς, καθημερινής αδιαφορίας και ακατάλυτης ψυχικής ισορροπίας. Αυτό είναι που επιθυμώ. Αμήν.

17.06.93 (Πέμπτη)

Εισαγωγή Νο 1

16:50

Στις 17 Ιουνίου, γύρω στις πέντε το απόγευμα, ο Σκύλος Παβλόφ προσπαθεί να κατέβει στον υπόγειο. Πέρασε από την περιστρεφόμενη πόρτα, πήγε κατευθείαν στη γυναίκα που φορούσε στολή και έβγαλε από την τσέπη του την ταυτότητα του βετεράνου. Η γυναίκα με τη στολή κοίταξε την ταυτότητα και διάβασε «Βέρα Ναούμοβνα Πάβλοβα». «Τι είναι αυτό;» ρώτησε.

«Η γιαγιάκα», είπε ο Σκύλος Παβλόφ.

«Ποια είναι η γιαγιάκα;»

«Αυτή», είπε ο Σκύλος δείχνοντας την ταυτότητα. «Η γιαγιά μου».

«Και λοιπόν;»

«Είναι βετεράνος».

«Και τι θες τώρα;»

«Κάηκε μέσα στο τανκ».

Η γυναίκα κοίταξε άλλη μία φορά την ταυτότητα. Ποιος ξέρει, σκέφτηκε, μπορεί και να κάηκε, από τη φωτογραφία δεν μπορείς να καταλάβεις.

«Εντάξει», είπε. «Τι θες από μένα;»

«Να με αφήσετε να περάσω», είπε ο Σκύλος.

«Κι εσύ τι είσαι; Κάηκες στο τανκ;»

«Μην κάνετε έτσι», άρχισε ο Σκύλος να παζαρεύει, «μπορεί να της πηγαίνω φαγητό».

«Τι φαγητό;»

«Φαγητό». Ο Σκύλος θυμήθηκε πως όντως η γιαγιά του τρώει μόνο όταν της δώσουν. «Γαλακτοκομικά, καταλαβαίνετε; Ανθότυρο».

«Σιγά το ανθότυρο», είπε, χωρίς κακία, η θείτσα με τη στολή.

Ο Σκύλος καταλαβαίνει πώς φαίνονται όλα αυτά. Άρχισε να χτυπάει το κεφάλι του στον ατελείωτο τσιμεντένιο τοίχο, ο οποίος τον χωρίζει από τη ζωή, το χτυπάει χωρίς την παραμικρή ελπίδα επιτυχίας, και όλα τα καλούδια της ζωής, μεταξύ δε αυτών και η διαδρομή στο μετρό, απλώς δεν υπάρχει περίπτωση να τα χαρεί. Έτσι φαίνονται όλα αυτά.

Σφίγγει τη γροθιά του, μαζεύει τις δυνάμεις του κι αρχίζει κάτι να λέει στη γυναίκα, μα μιλάει χωρίς να βγάζουν νόημα τα λόγια του. Ακούστε με προσεκτικά, προφέρει, εντάξει;

Μόνο μη νευριάζετε. Ακούστε τι θα σας πω, γυναίκα. Μπορείτε, φυσικά, να με περιφρονείτε, το βλέπω πως με περιφρονείτε, με περιφρονείτε, έτσι δεν είναι; Ακούστε, ακούστε τι θέλω να σας πω, ακούστε. Βέβαια, ακόμα κι αν καταλαβαίνετε τι θέλω να σας πω, εσείς, δεν ξέρω, μάλλον μπορεί να το βλέπετε διαφορετικά, συμφωνώ, για εσάς δεν σημαίνει τίποτα, θα συμφωνήσετε όμως, η γιαγιά μου μπορεί να φοφήσει από την πείνα, επειδή εμένα, τον νόμιμο εγγονό της, σας ζητώ συγγνώμη, δεν τον άφησε να μπει στο μετρό κάποια άθλια που την έβγαλε στα μετόπισθεν. Συμφωνείτε; (Στο σημείο αυτό απλώς έβρισαν ο ένας τον άλλο, αλλά ας είναι.) Συγκεντρώθηκε και ξαφνικά βούτηξε κάτω από τα χέρια της γυναίκας, κουνώντας την ταυτότητα του βετεράνου, κι εξαφανίστηκε στα δροσερά σπλάχνα του μετρό.

«Ποιο κάθαρμα των μετόπισθεν», σκέφτηκε η γυναίκα. «Εγώ το '49 γεννήθηκα».

17:10

Ο Σκύλος βγήκε στην άδεια στάση του μετρό κάτω από το γήπεδο, όπου μία ώρα αργότερα η ομάδα «Μεταλίστ» θα έδινε τον τελευταίο εντός έδρας αγώνα, σήμερα θα πρέπει να έρθουν πολλοί, ξέρετε, άλλωστε, πως αυτό συμβαίνει στο τέλος της σεζόν, γίνονται διάφορα, ψηλά είναι ο βροχερός ουρανός, ένας ουρανός με σύννεφα και κάπου, ακριβώς πάνω από τον Σκύλο, βρίσκεται το μισογκρεμισμένο στάδιο, τα τελευταία χρόνια έχει τελείως διαβρωθεί από την υγρασία και τη φθορά, στις τσιμεντένιες πλάκες άρχισαν να φυτρώνουν χορτάρια, ιδιαίτερα μετά τις βροχές, τα περισσότερια έχεζαν στις εξέδρες, ο αγωνιστικός χώρος ήταν σκατά, ειδικά όταν παίζουν οι δικοί μας, μια

κατεστραμμένη χώρα, ένα διαλυμένο αθλητικό κίνημα, οι μεγάλοι τιμονιέρηδες γάμησαν το βασικότερο, κατά τη γνώμη μου, επειδή, όπως και να το κάνεις, στη Σοβιετική Ένωση υπήρχαν δύο πράγματα για τα οποία μπορούσες να είσαι περήφανος, το πρωτάθλημα ποδοσφαίρου και τα πυρηνικά όπλα, εκείνους που πήραν αυτές τις ατραξιόν από τον λαό αμφιβάλλω αν τους περιμένουν ήρεμα και ανέφελα γηρατειά, τίποτα δεν υπονομεύει έτσι το κάρμα όπως η γαμημένη εθνική πολιτική, σίγουρα. Ο Σκύλος περίμενε για λίγο ακόμα στην αποβάθρα, από την άλλη πλευρά σε λίγο θα έρχονταν οι γνωστοί του κι έτσι έπρεπε να περιμένει. Ο Σκύλος ήταν κουρασμένος και ταλαιπωρημένος, τρίτη μέρα στη σειρά που μεθούσε, ο καιρός ήταν ακόμη καλός, προφανώς εξαιτίας του καιρού η πίεση, ή πώς αλλιώς λέγεται εκείνη η κατάσταση κατά την οποία πίνεις επί τρεις μέρες και ξαφνικά σταματάς να αναγνωρίζεις συγγενείς και φίλους; Προφανώς είναι η πίεση.

Δεν μπορεί καν να θυμηθεί τι είχε συμβεί, το καλοκαίρι ξεκίνησε τόσο καλά, έβρεχε, ο Σκύλος ανέμελα και με επιτυχία κατέστρεψε τη νιότη του, μα άξαφνα φίλοι διαφημιστές έχωσαν τον συνήθως άνεργο Σκύλο στη ζούγκλα της βιομηχανίας της διαφήμισης. Συγκεκριμένα, τον πήραν ως διανομέα στο τμήμα διαφήμισης της εφημερίδας τους. Τον σκότωνε τον Σκύλο αυτό, μα υπέμενε και πήγαινε στη δουλειά. Όφελος δεν είχε μεγάλο, μα πάλι καλά, επειδή κάπου άρχισαν να τον θεωρούν άνθρωπο, ο ίδιος ποτέ δεν άφηγε πολλά περιθώρια γι' αυτό, αλλά, να, βλέπεις, γι' αυτό υπάρχουν οι φίλοι, οι οποίοι έστω και χοντροκομμένα θα σου δώσουν την ευκαιρία να αποκτήσεις μια κοινωνική θέση, έλεγα αρχικά, δεν θα κρατήσει πολύ, μα δεν με άκουσαν, έλεγαν, δεν πειράζει,

γενικά είσαι καλό παιδί, μαλακισμένο λίγο, αλλά δεν πειράζει, συμφωνούσα κι εγώ.

Για τον Σκύλο ήταν αρκετές δέκα μέρες, στη συνέχεια το έριξε στο πιτό και σταμάτησε να πηγαίνει στη δουλειά. Και για να μην τον βρουν, έπινε στα σπίτια φίλων, ο Σκύλος έχει δεκαεννιάμισι γνωστούς μανιταροσυλλέκτες, μια νύχτα μάλιστα διανυκτέρευσε στον σταθμό, όπου συναντούσε τους γνωστούς του που πήγαιναν με το πρωινό δρομολόγιο του προαστιακού κάπου στο Ντονμπάς για πρώτη ύλη και διανυκτέρευσε μαζί τους κάτω από τις κολόνες του δρόμου, τρεις φορές τον έπιασαν περίπολοι, κατάφερε εντίμως να επιβιώσει μέχρι το πρωί, ακούγοντας παραμύθια για μανιτάρια και άλλα θερμοπυρηνικά πράγματα. Ύστερα, δεν άντεχε άλλο και γυρνούσε σπίτι του. Εκεί τον βρήκε το τηλέφωνο. Αν ήταν σε άλλη κατάσταση, ο Σκύλος δεν θα σήκωνε με τίποτα το τηλέφωνο, αλλά μέσα του ήδη χόρευαν τα ασημιά, παγωμένα τρωκτικά του τριήμερου μεθυσιού και τον χτυπούσαν δυνατά με τις ουρές τους στα νεφρά και στο συκώτι, έτσι που ένιωθε τον κόσμο να σβήνει μπροστά του. Σήκωσε μηχανικά το τηλέφωνο. «Σκύλε;» άκουσε να φωνάζουν από την άλλη άκρη της γραμμής. «Μην τολμήσεις να το κλείσεις!» Οι φίλοι του οι διαφημιστές, ο Βόβα και ο Βολόντια, οι οποίοι πήραν την ευθύνη να τον βολέψουν στο τμήμα διαφήμισης, κάθονταν στο γραφείο τους και, δίνοντας ο ένας στον άλλο το ακουστικό, προσπαθούσαν να πείσουν τον Σκύλο να μιλήσει μαζί τους, διακόπτοντας κατά διαστήματα τη συνομιλία για να βρίσουν. «Σκύλε», έλεγαν. «Το βασικό είναι να μην τολμήσεις να κλείσεις το τηλέφωνο. Πούστη!» έλεγαν, όταν σιγουρεύτηκαν πως ο Σκύλος τους ακούει. «Αν κλείσεις το τηλέφωνο, την έβαψες. Θα σε θάψουμε, ακούς;» «Αλό»,

έλεγε ο Σκύλος. «Τι αλό;» είπαν νευριασμένοι ο Βόβα με τον Βολόντια. «Τι αλό; Μας ακούς;» «Ναι», είπε τρομαγμένος ο Σκύλος. «Καλώς», είπαν αφού αναθάρρησαν ο Βόβα με τον Βολόντια. «Λοιπόν, τώρα είναι δέκα το πρωί». «Τι;» Ο Σκύλος τρομοκρατήθηκε και πέταξε το ακουστικό. Το τηλέφωνο αμέσως κουδούνισε και πάλι. «Πούστη! Μην τολμήσεις να κλείσεις το τηλέφωνο! Μας ακούς; Μην τολμήσεις να κλείσεις το τηλέφωνο!» Ο Σκύλος κατάπινε το σάλιο του με δυσκολία. «Μας ακούς;» «Ναι», απάντησε διστακτικά ο Σκύλος. «Λοιπόν», άρχισαν να λένε νευριασμένοι οι διαφημιστές, «τώρα είναι δέκα το πρωί. Μην τολμήσεις να κλείσεις το τηλέφωνο! Ακούς; Μην τολμήσεις να κλείσεις το τηλέφωνο. Τώρα είναι δέκα. Στις πεντέμισι σε περιμένουμε στο γήπεδο. Αν δεν έρθεις θα σου κόψουμε τ' αρχίδια. Αν έρθεις, πάλι θα σ' τα κόψουμε. Καλύτερα όμως να έρθεις. Κατάλαβες;». «Ναι», είπε ο Σκύλος. «Κατάλαβες τι σου είπαμε;» Οι διαφημιστές δεν μπορούσαν να ηρεμήσουν. «Κατάλαβα», είπε ο Σκύλος Παβλόφ, νιώθοντας τα τρωκτικά έτοιμα να ξεχυθούν από το λαρύγγι του. «Τι έχεις;» ρώτησαν επιτέλους οι διαφημιστές. «Δεν είσαι καλά;» «Ναι». «Να σου φέρουμε κάτι;» «Βότκα να φέρετε». «Πούστη», είπαν ο Βόβα με τον Βολόντια κι έκλεισαν το τηλέφωνο.

Ο Σκύλος πήρε μια βαθιά αναπνοή. Δέκα η ώρα. Πρέπει να αλλάξει ρούχα ή να συνέλθει από το μεθύσι ξαναπίνοντας, φυσικά, καλύτερα να συνέλθει. Από το διπλανό δωμάτιο βγήκε η γιαγιάκα του. Είναι η γιαγιά του, την αγαπάει και λοιπά, κυκλοφορεί μάλιστα με τη δική της ταυτότητα βετεράνου, θα μπορούσε κανείς να πει πως είναι περήφανος για αυτή, όχι εντελώς φυσικά, αλλά ως έναν βαθμό, λέει πως έχει καί μέσα σε τανκ, δεν μπορούσε, όμως, να τη φανταστεί να

φοράει την κάσκα που φορούν στα τεθωρακισμένα, αν και θα μπορούσε. «Τι γίνεται, Βιτάλι;» του είπε. «Δουλειά, γιαγιάκα», είπε ο Σκύλος, «δουλειά». «Τι δουλειά είναι αυτή», παραπονέθηκε η γριούλα. «Χτες όλη τη μέρα χτυπούσε το τηλέφωνο, ρωτούσαν πού είναι αυτός ο πούστης. Και από πού να ξέρω εγώ;»

17:22

Ο Βόβα και ο Βολόντια κατέβηκαν από το βαγόνι, πήραν τον Σκύλο και βγήκαν. Ζωντανός; ρώτησαν, ο Σκύλος τελειώς χλωμός, δεν μπορούσε να συνέλθει, τον πήγαν στο παντοπωλείο στην οδό Πλεχάνοφ και πήραν δύο μπουκάλια βότκα. Μη φοβάσαι, είπαν στον Σκύλο, πρώτα θα συνέλθεις και μετά θα σου κόψουμε τ' αρχίδια, δεν έχει ενδιαφέρον να το κάνουμε τώρα έτσι όπως είσαι, κοίτα πώς είσαι. Τον πήγαν στη βιτρίνα του μαγαζιού, το οποίο ήταν σκοτεινό κι έρημο, όπως τα περισσότερα παντοπωλεία στη χώρα τούτη την ταραγμένη εποχή. Γκρέμισαν τον τοίχο τα καθάρματα, κοίτα, κοίτα, λένε στον Σκύλο, κοίτα να δεις με ποιον μοιάζεις. Ο Σκύλος, παντελώς αδύναμος, κοίταξε στη βιτρίνα, πίσω από την οποία στεκόταν η πωλήτρια με τη λευκή ποδιά και κοιτούσε στον δρόμο, όπου ακριβώς απέναντί της στέκονταν δύο βλαμμένοι με εμφάνιση εγκληματία, κρατώντας έναν τρίτο όμοιό τους, και την έδειχναν. Τους κοίταζε με μίσος. Ο Σκύλος με δυσκολία συγκέντρωσε το βλέμμα του, αναγνώρισε το είδωλό του και ξαφνικά πρόσεξε πως σε αυτό το είδωλο υπάρχει κάποιος άλλος, ένα παράξενο πλάσμα με λευκά ρούχα, έντονο μακιγιάζ στο πρόσωπο, στριφογυρίζει βαριά στο περιβλημά του, στο όρια του σώματός του, λες και προσπαθεί να ξεφύγει, να το διαπεράσει. Ένωσε άσχημα,

προφανώς, σκέφτηκε ο Σκύλος, είναι η ψυχή μου, μόνο που, δεν ξέρω, γιατί έχει χρυσά δόντια;

17:35-18:15

Χρειάστηκαν σαράντα λεπτά για να συνέλθει ο Σκύλος. Του έδωσαν να πει φτηνή βότκα και, λόγω κάποιων νόμων της φυσικής, ο Σκύλος γέμισε με δαύτη, ανέβηκε στην επιφάνεια, τους χαιρέτησε όλους, εκείνοι του ανταπέδωσαν τον χαιρετισμό, λέγοντας: καλώς επέστρεψες, πιονιέρε ήρωα Σκύλε Παβλόφ. Τι καλά που γύρισες σ' εμάς, μόνο εσύ μας έλειπες τώρα, αγά, είπαν οι παρόντες, δηλαδή ο Βόβα και ο Βολόντια, έπρεπε να σε συνεφέρουμε για να το δούμε για άλλη μία φορά στα μεθυσμένα μα έντιμα μάτια σου, να μας πεις πόσο μισείς τη διαφήμιση γενικά και εμένα με τον Βολόντια, είπε ο Βόβα. Δεν μου λες, τι σου κάναμε και μας παράτησες έτσι ξαφνικά, χάνοντας, μεταξύ των άλλων, μία άκρως σημαντική αλληλογραφία μας, για την οποία αν μπορούσαμε θα σου κόβαμε όχι μία, αλλά δύο φορές τ' αρχίδια. Κι έτσι ξεκίνησε μια φιλική κουβέντα μεταξύ μας, ξέρετε πώς γίνεται αυτό, και ο Σκύλος επανέρχεται στον κόσμο από τον οποίο τον είχε αποβάλει η δική του ψυχή, κοίταξε γύρω του και προσπαθούσε ν' ακούσει: τα τρωκτικά ήταν κάπου στο βάθος, ο κακός χρυσοδόντης άγγελος με τη λευκή ποδιά και τις νάλον κάλτσες είχε πετάξει μακριά, οι διαφημιστές Βόβα και Βολόντια τον έσυραν κάπου πιο πέρα, στην πρασινάδα, πίσω από το μεταλλικό, λευκό περίπτερο, όπου τον κέρασαν γενναίες δόσεις βότκας. Η κοινωνία απαιτεί συμβιβασμούς.

18:15

Γιατί δεν έρχονται ποτέ εγκαίρως στο γήπεδο όταν

ακούγονται τα εμβατήρια και οι ομιλίες των υπαλλήλων του δημαρχείου; Πρώτον, επειδή συνήθως δεν έρχονται νηφάλιοι, οπότε δεν έχουν πλήρη αίσθηση του χρόνου, μερικές φορές, μάλιστα, δυσκολεύονται να προσανατολιστούν όχι μόνο ως προς την ώρα, αλλά και την εποχή του χρόνου, γι' αυτό τότε φορούν ζεστά πουλόβερ ενώ τους ψήνει ο ήλιος, πότε ιδρωμένες φανέλες ενώ έχει ήδη πέσει το πρώτο χιόνι. Δεύτερον, πριν από τους αγώνες γινόταν κάποια κλήρωση, αυτοί, όμως, δεν πίστευαν στην τύχη, οπότε δεν είχαν τι να πουν. Τρίτον, θα μπορούσε κανείς να τους καταλάβει, όταν είσαι δεκαεννέα χρόνων και μπαίνεις στη μικρή περιοχή, τότε όλοι, της αστυνομίας συμπεριλαμβανομένης, βλέπουν πως είσαι σε μια κατάσταση έκστασης, τότε τι άλλο μπορεί να σε ερεθίσει τόσο πολύ; Στη συνέχεια, όταν μεγαλώσεις κι αρχίσεις να δουλεύεις στην τράπεζα ή στην εταιρεία φυσικού αερίου, όταν επικοινωνείς με την πραγματικότητα μέσω τηλεόρασης και με τους φίλους μέσω φαξ, αν έχεις φίλους και αυτοί διαθέτουν φαξ, τότε, φυσικά, στ' αρχίδια σου θα γράφεις ως μεθυσμένος την εφηβική ενέργεια, η οποία σου παίρνει τα μυαλά και σε πετάει σε όλες τις πολεμίστρες του κόσμου τούτου, όταν τα μάτια υγραίνονται από τον ερεθισμό και το αίμα κάτω από τα νύχια παγώνει, επειδή μερικές εκατοντάδες πρόσωπα παρατηρούν πως μπαίνουν στην κερκίδα τους και ψάχνουν τη θέση τους και, μάλιστα, κουβαλούν κάποιον, τον οποίο για κάποιο λόγο αποκαλούν σκύλο. Κατά διαστήματα τους φεύγει από τα χέρια, ανάμεσα στα παγκάκια, αλλά επίμονα τον μαζεύουν και τον τραβोलογούν στις πολυπόθητες θέσεις, μακριά από τους φύλακες, μακριά από τις πωλήτριες παγωτού, γενικώς μακριά από το ποδόσφαιρο, όπως αυτοί το εννοούν.

18:25

Για άλλη μία φορά, ο Σκύλος Παβλόφ άρχισε να συνέρχεται όταν βρίσκεται ήδη μέσα στο γήπεδο, είναι όμορφα να κάθομαι μαζί με τους φίλους μου, σκέφτηκε, κάτω από τα δέντρα που θροΐζουν και κουνιούνται, όχι, ξανασκέφτηκε, δεν είναι δέντρα, μα τι είναι; Λίγες κερκίδες πιο πέρα, στα αριστερά τους, ενώ έβρεχε πολύ, ήταν οι φανατικοί οπαδοί των αντιπάλων. Ήταν κάποιες δεκάδες, είχαν έρθει από το πρωί στον σταθμό και όλη τη μέρα πίσω τους ήταν περίπολοι της αστυνομίας, στο στάδιο τους υποχρέωσαν να μπου σε συγκεκριμένη κερκίδα, στην οποία τώρα κουνούν μελαγχολικά τα μουσκεμένα και φουσκωμένα λάβαρα τους. Πριν ακόμα από το διάλειμμα στο ημίχρονο του αγώνα, δυσαρεστημένοι από το αποτέλεσμα και τον καιρό, διέσπασαν τον κλοιό της αστυνομίας κι έτσι άρχισαν να τους χτυπούν. Κάτω, στον αγωνιστικό χώρο, απλώθηκε ένας λόχος σπουδαστών της Πυροσβεστικής Ακαδημίας, αστυνομικοί οι οποίοι δεν βρήκαν κάτι καλύτερο να κάνουν από το να τους απωθούν όλους για να βγουν από το γήπεδο, πράγμα που οδήγησε σε συνωστισμό του πλήθους στην έξοδο προτού καν λήξει το πρώτο ημίχρονο· εννοείται πως όλοι ξέχασαν το ποδόσφαιρο και άρχισαν να φωνάζουν υπέρ εκείνων που βρίσκονταν στις κερκίδες, οι ομάδες των ποδοσφαιριστών πιο πολύ ενδιαφέρονταν για τον καρβγά παρά για το αποτέλεσμα, έχει ενδιαφέρον, παρ' όλα αυτά, είναι απρόβλεπτο, στο γήπεδο όλα ήταν κατανοητά, λίγο πριν από το τέλος όμως κάποιος θα χαλάσει το παιχνίδι, για δεσ, μπροστά του εξελίσσεται κάποιος αγώνας ράγκμπι, να, οι πυροσβέστες έχουν ήδη χτυπηθεί από διάφορα αντικείμενα λίγο προτού λήξει το πρώτο ημίχρονο, όταν οι ομάδες ράθυμα κατευθύνονται προς τη φύσούνα, η αστυνομία βγάζει

έξω τους τελευταίους οπαδούς των φιλοξενούμενων και έτσι, όταν το παιχνίδι ξανάρχισε, η κερκίδα ήταν πια άδεια. Είχαν απομείνει μόνο τσαλαπατημένα και σκισμένα λάβαρα, λες και ήταν φασιστικά λάβαρα στην Κόκκινη Πλατεία, πεταμένα στους νερόλακκους. Οι πιο φανατικοί οπαδοί τράβηξαν για τον σταθμό, για να προλάβουν εκείνους που θα επέστρεφαν στο σπίτι τους· κάποια στιγμή, το δέκατο πέμπτο λεπτό του δευτέρου ημιχρόνου, μπήκε τρέχοντας στην κερκίδα ένας από τους μεταφερόμενους οπαδούς, ένας εντελώς νέος τύπος, με μουσκεμένα, σκισμένα ρούχα. Ήταν άγνωστο πού ήταν πριν, σίγουρα, όμως, είχε χάσει τα πιο ενδιαφέροντα. Μπήκε βιαστικός, είδε τα ίχνη του ξυλοδαρμού και τα σκισμένα λάβαρα της ομάδας του, αλλά κανέναν από τους δικούς του. Πού πήγαν οι δικοί μας, φώναξε, γυρίζοντας προς τις ήρεμες κερκίδες, έι, πού είναι οι δικοί μας; Κανείς δεν μπορούσε να του πει τίποτα, κρίμα το παλικάρι, ακόμα και οι φανατικοί έμειναν σιωπηλοί, σταμάτησαν να φωνάζουν το σύνθημα «πούστη διαιτητή», κοίταζαν ντροπαλά τον οπαδό, ένιωθαν άσχημα απέναντί του. Βέβαια, δεν ήταν όμορφο το θέαμα, ο τύπος κοίταξε κάτω, στις ήρεμες πλέον κερκίδες, κοίταξε και τον μουσκεμένο αγωνιστικό χώρο, τις λασπωμένες ομάδες, κοίταξε στον παγωμένο, ακίνητο ουρανό και δεν μπορούσε να καταλάβει τι έχει συμβεί, πού είναι τα παιδιά, τι τους έκαναν αυτοί οι κλόουν. Μάζεψε από κάτω μια σάλπιγγα των πονιέρων, με την οποία πριν από λίγο έπαιζε ένας από τους ξυλοδαρμένους φίλους του, κι άρχισε ξαφνικά να τη φυσάει και να βγάζει έναν διαπεραστικό ήχο, δακρύβρεχτα και απεγνωσμένα, σε τέτοιο βαθμό, που όλοι απορούσαν γιατί το κάνει, γιατί παίζει τη σάλπιγγα έχοντας γυρισμένη την πλάτη στο γήπεδο, στους φανατικούς οπαδούς, στους ήρεμους και

παγωμένους πυροσβέστες, έβγαζε έναν δικό του ήχο, έναν ήχο που γνώριζε μόνο αυτός, ήχο δυνατό και φάλτσο, έπαιζε με όλη τη γενναιότητά του, με όλη την απελπισία του, έπαιζε για τη δική του, την αγορίστικη αγάπη για τη ζωή...

19:30

Κάτω από το σκέπαστρο, πάνω στις τελευταίες σειρές, κάθονταν νυσταγμένα περιστέρια, τα οποία είχαν από καιρό συνηθίσει τις ήττες της ομάδας μας και νυσταλέα γουργουρίζαν, ζούσαν τη δική τους ζωή χωρίς να ενοχλούν κανέναν, αυτά τα παράξενα μουσκεμένα σμάρια. Ο Σκύλος τα άκουγε μέσα στον ύπνο του, τα έβλεπε μέσα στην παραζάλη του αλκοόλ, τα έβλεπε να τον παίρνουν από εκεί, ξέρετε, ήταν εκείνη η παράξενη κατάσταση όταν με το ένα μάτι σου βλέπεις μπροστά, ενώ με το άλλο, πώς να το εξηγήσω αυτό, με το άλλο βλέπεις εκείνο που ίσως μπορούσαμε να το αποκαλέσουμε την άλλη πλευρά του κόσμου, καταλαβαίνετε νομίζω, κοντολογίς, όταν σου δείχνουν πάρα πολλά πράγματα, αλλά δεν είσαι σε θέση να δεις τίποτα. Δεν θέλεις, εξάλλου. Γι' αυτό και ο Σκύλος γλίστρησε στο τσιμεντένιο πάτωμα και άρχισε να σέρνεται προς τη μεριά του διαδρόμου, συνθλίβοντας με το ταλαιπωρημένο στέρνο του τσόφλια από σπόρια ηλίανθου, αποτσιγάρα και λαχειά. Σερνόταν προς τον διάδρομο, σηκώθηκε και διστακτικά άρχισε να ανεβαίνει προς την τελευταία σειρά καθισμάτων, πιάστηκε από το μεταλλικό κιγκλίδωμα και κρεμάστηκε ξέπνοος. Φοβόταν να μην πέσει κάτω στην κερκίδα και τσαλαπατήσει κάποιους οπαδούς. Αν πέσεις πρέπει να ζητήσεις συγγνώμη σε κάποιον, να μιλήσεις, να πεις κάτι και τότε όλοι θα καταλάβουν πόσο άσχημα μυρίζεις και θα μαντέψουν πως έχει πει τόσο, που το βασικό είναι πια

να μη μιλήσεις σε κανέναν, να μην απευθύνεις τον λόγο σε κανέναν και, αν πέσεις, τότε αναγκαστικά θα μιλήσεις, δεν μπορείς να ξεφύγεις και τότε θα σου πουν πως το στόμα σου βρομάει, ακόμα κι αν γυρίσεις από την άλλη, θα μυρίσουν οπωσδήποτε, τι να πεις άλλωστε; Θα σε καταλάβουν και κάτι θα πουν. Τι θα πουν; Θα πουν, γιατί σωπαίνεις; Δεν φωνάζεις; Γιατί δεν φωνάζω; Πρέπει να φωνάζω, επειδή αλλιώς θα προσέξουν πως βρομάει το στόμα μου και θα πουν πως το στόμα μου βρομάει επειδή δεν φωνάζω ή θα σκεφτούν πως είμαι μεθυσμένος επειδή δεν φωνάζω, και πώς πρέπει να φωνάζω; Τι πρέπει να φωνάζω; Και γιατί πρέπει να φωνάζω; Θα πρέπει να ρωτήσω κάποιον, να γυρίσω και να ρωτήσω ή να γυρίσω και να αρχίσω να φωνάζω, έτσι κανείς δεν θα με προσέξει, έτσι κι αλλιώς κανείς δεν θα με προσέξει με τέτοια φασαρία, αξίζει να φωνάξω καλά κάτι γυρισμένος στο πλάι και κανείς δεν θα προσέξει πως βρομάει τόσο άσχημα το στόμα μου, μα όλοι θα προσέξουν πως φωνάζω, πράγμα που σημαίνει πως είμαι κανονικά μεθυσμένος, πως σκέφτηκα φυσιολογικά απλώς να φωνάξω, μα πρέπει να φωνάξω ό,τι φωνάζουν όλοι; Για τον διαιτητή, μόνο για τον διαιτητή πρέπει να φωνάξω, μα από την άλλη πλευρά για να μη μ' ακούσουν και για να με προσέξουν κάπως πρέπει οπωσδήποτε να φωνάξω για τον διαιτητή και τότε όλα θα είναι μια χαρά.

Εκείνη τη στιγμή, ο επιθετικός βρέθηκε μόνος του με τον τερματοφύλακα, σούταρε, απλώς βάρωσε την μπάλα με όλη του τη δύναμη και μερικές χιλιάδες μουσκεμένων οπαδών πάγωσαν, κράτησαν, θα λέγαμε, την ανάσα τους και αμέσως πίσω από τις πλάτες του, μέσα στην υγρή ησυχία, ακούστηκε μια πένθιμη κραυγή:

«Εεεεεεεεεεεεε! Εσύυυυυυυυυυυυ!»

Οι μουσκεμένοι οπαδοί στις κοντινές κερκίδες γύρισαν απογοητευμένοι το κεφάλι τους και είδαν τον Σκύλο Παβλόφ, τον παλιό, καλό Σκύλο Παβλόφ, τον οποίο εδώ γνωρίζει κάθε σκύλος, δηλαδή κάθε ενωμοτάρχης με ασύρματο, να κρέμεται εξαντλημένος από το σιδερένιο κιγκλίδωμα, στραμμένος προς τις κερκίδες, ας πούμε με την πλάτη του, και να ουρλιάζει παρατεταμένα στο πουθενά ή όπως αλλιώς το λένε.

10:45

Γιατί; Επειδή δεν είσαι απλώς κάποιος μαλάκας, ο οποίος συμβιβάστηκε με την υπάρχουσα άδικη κατάσταση των πραγμάτων και τις καθημερινές μαλακίες από την πλευρά της, επειδή δεν θέλεις μέχρι το τέλος της ζωής σου να δαγκώσεις τον λαιμό κάποιου για του αρπάξεις την μπουκιά από το στόμα. Επειδή, σε τελική ανάλυση, έχεις κάτι να πεις, αν σε ρωτούσε κάποιος για το σημαντικότερο όλων, αυτό θα αρκούσε, σκέφτηκε ο Σκύλος. Βέβαια, ήταν σε τέτοια κατάσταση, που δεν σκεφτόταν κάτι τέτοιο, μα αν μπορούσε τώρα να σκεφτεί, νομίζω πως θα σκεφτόταν αυτό ακριβώς, γι' αυτό κι άρχισε να σέρνεται προς τα πάνω, πάνω στο δοκάρι που στήριζε το στέγαστρο, γδέρνοντας με τα δάχτυλα την παλιά πράσινη μπογιά και τις ξεραμένες κουτσουλιές των πουλιών, σφιγγόταν πάνω στον παγωμένο σωλήνα, ανέβαινε προσεκτικά προς τα πάνω, στηρίζοντας τα πόδια στη μεταλλική κατασκευή, σέρνεται ακριβώς πάνω από το κεφάλι των ενωμοταρχών, οι οποίοι τον είχαν ήδη ξεχάσει για λίγη ώρα, πάνω από το κεφάλι όλων των μουσκεμένων και μεθυσμένων γνωστών τους, ήταν τόσο πολλοί εδώ, πάνω από το ευτυχισμένο κεφάλι του Βόβα και του Βολόντια. Τους αναγνώρισε και σταμάτησε ακριβώς από πάνω τους, τους κοίταξε από ψηλά και

σκέφτηκε πόσο γαμάτο θα ήταν να απλώσει το χέρι προς τα κάτω, θα μπορούσε να τους τραβήξει ψηλά, τους άπλωσε το χέρι και κάτι τους είπε, χωρίς καν να προσέξει πόσο άσχημα βρομούσε το στόμα του.

Εκείνη τη στιγμή, οι δικοί μας έκλεψαν την μπάλα και τα μουσκεμένα λαρύγγια ούρλιαζαν: Ουάου! Ουάου! Ούρλιαζαν και, εξαιτίας αυτών των κραυγών, χιλιάδες νυσταγμένα περιστέρια ξύπνησαν και πέταξαν μακριά, σαν οβίδες, πέταξαν από τα μέρη που κούρνιαζαν, καλυμμένα με πούπουλα, χώματα και λαχεία, πέταξαν σαν κύμα στον υγρό ουρανό και το κύμα αυτό χτύπησε τον Σκύλο Παβλόφ, ο οποίος δεν μπόρεσε να κρατηθεί κι έπεσε κάτω, έπεσε κάποια μέτρα και προσγειώθηκε στην κερκίδα, δίπλα στον Βόβα και τον Βολόντια. Εκείνοι, επιτέλους, θυμήθηκαν τον σύντροφό του, γύρισαν προς το μέρος του και τον είδαν δίπλα του, όπως έπρεπε να είναι.

«Ω, ο Σκύλος», φώναξε ο Βόβα.

«Σκύλε, σε ξεχάσαμε», φώναξε ο Βολόντια.

«Γεια σας», είπε ο Σκύλος και χαμογέλασε. Για πρώτη φορά τις τελευταίες τρεις μέρες.

19:50-08:00

Ο Βόβα με τον Βολόντια δεν τόλμησαν να δείξουν την ταυτότητά τους, γι' αυτό και δεν τους επέτρεψαν στο νοσοκομείο να επισκεφτούν τον Σκύλο. Προσπάθησαν να εξηγήσουν πως είναι φίλοι του, συγγενείς μάλιστα, μακρινοί, μα συγγενείς, αλλά τους είπαν πως θα πρέπει να ντρέπονται που είναι συγγενείς του Σκύλου και τον έβαλαν μεθυσμένο και νυσταγμένο στο φορείο και στη συνέχεια τον έχωσαν βιαστικά στο ασθενοφόρο, επειδή όλοι θεωρούσαν πως ο Σκύλος είναι

τραυματίας και όχι μεθυσμένος, πράγμα που τον έσωσε, δεν τον σκότωσαν επιτόπου, όπως προστάζουν οι εντολές που έχουν οι δόκιμοι αστυφύλακες, οι ενωμοτάρχες και οι ανθυπασιπιστές κατά την ηρωική περιφρούρηση των αθλητικών εγκαταστάσεων και των τοποθεσιών μαζικής αναψυχής των εργαζομένων κατά τη διάρκεια των ποδοσφαιρικών αγώνων που διεξάγονται εκεί, των πολιτικών συγκεντρώσεων και άλλων αθλητικών και πολιτιστικών διοργανώσεων. Μάλιστα, κάποιος πονόψυχος ενωμοτάρχης πήγε στον οδηγό του ασθενοφόρου και τον πρόσταξε να μεταφέρει γρήγορα τον βαριά τραυματισμένο Σκύλο και αύριο, αν δεν έχει συμβεί στο μεταξύ κάτι σοβαρό, να φέρει το ταλαιπωρημένο κορμί του στο αστυνομικό τμήμα για περαιτέρω εργαστηριακές έρευνες, προκειμένου να διακριβώσουν ποιος είναι αυτός ο Γκαγκάριν που έπεσε στο κεφάλι τους. Ο οδηγός τον χαιρέτησε επίσημα, καταλαβαίνετε τι λέω, και το ασθενοφόρο εξαφανίστηκε πίσω από την πράσινη πύλη του γηπέδου, δαλύνοντας με τη σειρά του τους μουσκεμένους οπαδούς, μέσα στο χαρούμενο κύμα των οποίων χάθηκαν και ο Βόβα μαζί με τον Βολόντια. Στον βαθμό που η νίκη προϋποθέτει ενότητα και χαρούμενη μάζα, πυροτεχνήματα και οργανωμένο, ρυθμικό τραγούδι και μόνο η ήττα, η πικρή προσωπική ήττα, δεν προϋποθέτει τίποτε άλλο εκτός από μεθυσμένους νοσηλευτές και ένα μηχάνημα τεχνητής αναπνοής, το οποίο εξάλλου δεν δούλευε, ή μάλλον δούλευε, αλλά κανείς δεν ήξερε πώς να το θέσει σε λειτουργία.

Ως το πρωί, ο Σκύλος είχε λερώσει τις κουβέρτες με τις οποίες τον είχαν τυλίξει και είχε προκαλέσει την έντονη αποστροφή του νοσηλευτικού προσωπικού συνολικά. Οι εφημερεύουσες νοσοκόμες προσπάθησαν να τηλεφωνήσουν,

να βρουν έστω εκείνους τους μακρινούς συγγενείς του, οι οποίοι ήθελαν να πάρουν αυτό το κάθαρμα μαζί τους, όταν ήταν ακόμη στο γήπεδο, μα κανείς δεν ήξερε το τηλέφωνό τους. Ψάχνοντας τα χαρτιά του σκύλου, βρήκαν μόνο την ταυτότητα βετεράνου στο όνομα Βέρα Ναούμοβνα Πάβλοβα. Όλοι έριξαν μια ματιά σε αυτή την ταυτότητα, γδαρμένη και καμένη στις γωνιές της, αλλά ο Σκύλος, όσο καλή προσπάθεια κι αν έκανε κανείς, δεν έμοιαζε καθόλου με τη Βέρα Ναούμοβνα Πάβλοβα. Για κάθε ενδεχόμενο, κοίταξαν στο αρχείο τους και με έκπληξη διαπίστωσαν πως σύμφωνα με τις καταγραφές τους αυτή η Βέρα Ναούμοβνα είχε παραδώσει το πνεύμα στον Πλάστη της. Βέβαια, στα αρχεία συμβαίνουν διάφορα παράξενα πράγματα, είτε η εφημερεύουσα προϊσταμένη αδελφή, δεν μπορούμε να είμαστε σίγουροι πως δεν έχουμε μπροστά μας τη Βέρα Ναούμοβνα Πάβλοβα αλλά κάποιον αταυτοποίητο μαλάκα. Έτσι, μέχρι το πρωί, αρνούνταν να καλέσουν τον οδηγό του ασθενοφόρου, η βάρδια του οποίου είχε μόλις λήξει και για τον λόγο αυτόν όλη τη νύχτα έπινε. Συνεπώς, δεν κατάλαβε αμέσως ότι του μιλούν για τον Σκύλο και είτε πως δεν μετέφερε καμία Βέρα Ναούμοβνα Πάβλοβα από το γήπεδο, ορkiζόταν πως είναι παντρεμένος και πως δεν έχει κανένα πρόβλημα με τη γυναίκα του, κάνουν, μάλιστα, αραιά και πού σεξ, όταν δεν έχει βάρδια. Τελικά, κατάλαβε για ποιο πράγμα γινόταν λόγος και έδωσε στις νοσοκόμες το τηλέφωνο του ενωμοτάρχη, ο οποίος χτες είχε ενδιαφερθεί για την περαιτέρω τύχη του Σκύλου που είχε περιμαζέψει. Οι νοσοκόμες τηλεφώνησαν στον ενωμοτάρχη και του είπαν πως, ξέρετε, σύντροφε ενωμοτάρχα, έχουμε μεγάλο πρόβλημα, έχουμε εδώ έναν χεσμένο καθυστερημένο κ.λπ. Ο ενωμοτάρχης, με τη χαρακτηριστική ζωηράδα του

ανθρώπου που κοιμήθηκε καλά, έκανε διάφορες ερωτήσεις και αμέσως άρχισε να κρατάει σημειώσεις. Καταγράφω, είτε, χε-σμέ-νος, είπατε; Μάλιστα, μάλιστα. Οι νοσοκόμες συνέχισαν λέγοντας πως δεν είναι μόνο χεσμένος, αλλά δεν έχει και ταυτότητα. Μάλιστα, μάλιστα, απάντησε ο ενωμοτάρχης, μη μιλάτε τόσο γρήγορα – δεν φτάνει που εί-ναι χε-σμέ-νος, ακούτε, ρώτησε ξαφνικά, μήπως έχει πάθει διάσειση; Όχι, απάντησαν οι νοσοκόμες, δεν έχει ούτε διάσειση ούτε εγκέφαλο και γενικά είναι κάποιος λιποτάκτης που κυκλοφορεί με ταυτότητα άλλου. Αχά, αντέδρασε χαρούμενος ο ενωμοτάρχης, με ταυτότητα άλλου κι επιπλέον έχει χέσει τα πάντα γύρω του. Οι νοσοκόμες δεν έλεγαν να ηρεμήσουν. Εντάξει, είτε αυστηρά ο ενωμοτάρχης, φέρτε τον σ' εμάς, γρήγορα όμως, στις εννέα η ώρα τελειώνει η βάρδιά μου και ο συνάδελφός μου δεν θέλει να ασχοληθεί μαζί του, έχει πίεση. Καταλάβαμε, απάντησαν οι νοσοκόμες, έχει πίεση.

Κάλεσαν αμέσως τον οδηγό που είχε βάρδια και του είπαν: Πάρε αυτό το κάθαρμα που έχει χέσει τα πάντα εδώ και πήγαινε τον στο αστυνομικό τμήμα, κάτι δεν πηγαίνει καλά με την ταυτότητά του. Αχά, είτε ο οδηγός, τώρα θα τα παρατήσω όλα και θα πάω το κάθαρμά σας να διορθώσει τα χαρτιά του, μήπως θέλετε να τον πάω και στο ληξιαρχείο; Δεν έχω τι άλλο να κάνω; Γενικά, όμως, μόλις είχε αρχίσει η βάρδιά του κι όντως δεν είχε τι άλλο να κάνει. Έλα, μη γαμιέσαι, του είπε η εφημερεύουσα προϊσταμένη, η βάρδια της οποίας μόλις είχε λήξει, θα τον πας και θα γυρίσεις αμέσως, έχουμε έναν σωρό δουλειές ακόμη εδώ. Ναι, ναι, είπε ο οδηγός, έναν σωρό δουλειές. Με έντονη αποστροφή, έπιασε το χέρι του αδύναμου και με ανύπαρκτη αυτοπεποίθηση Σκύλου και τον πήγε κάτω. Άνοιξε την πίσω πόρτα του ασθενοφόρου και είπε: Ανέβα,

κάτσε στο φορείο ή καλύτερα ξάπλωσε, αλλιώς θα πέσεις στη στροφή, θα σπάσεις κανένα παράθυρο, θα κοπείς ή θα γδάρεις την μογοιά. Ποια μογοιά, ρώτησε ο Σκύλος. Όποια να 'ναι, απάντησε ο οδηγός και κάθισε στη θέση του. Ο Σκύλος δοκίμασε να ξαπλώσει, μα ένιωσε άσχημα κι άρχισε να κάνει εμετό στο φορείο, στα τοιχώματα, στην μογοιά, αν θυμάστε. Ο οδηγός πάτησε απεγνωσμένος φρένο, έτρεξε στην πίσω πόρτα, την άνοιξε και έλαβε τη μερίδα του από τον εμετό του Σκύλου. Άρπαξε τον μισολυπόθυμο Σκύλο και τον πέταξε στην πρωινή άσφαλτο του Χαρκόβου. Βρίζοντας τους πάντες στον κόσμο τούτο, γύρισε στο νοσοκομείο, όπου, αν θέλουμε να λέμε την αλήθεια, δεν τον περιμένε κανείς.

Εισαγωγή Νο 2

09:00

«Το χειρότερο απ' όλα ξέρετε ποιο είναι; Δεν ήξερα πως ήταν δύο. Μόνη της ήταν στο μπαλκόνι».

«Και λοιπόν;»

«Μπήκα και ήταν μόνη της. Δεν ήξερα, καταλαβαίνετε; Ήταν ξαπλωμένη, σχεδόν γυμνή, τα σουτιέν και το κιλοτάκι της ήταν πεταμένα».

«Τι, πολλά σουτιέν;»

«Όχι, απλώς διάφορα εσώρουχα».

«Τι θα πει αυτό;»

«Διαφόρων χρωμάτων, καταλαβαίνεις;»

«Δεν θέλω καν να μιλήσω γι' αυτό».

«Εγώ, όμως, μιλάω. Γενικά δεν μου αρέσουν τα εσώρουχα. Τα γυναικεία, εννοώ».

«Κατάλαβα, εντάξει».

«Κοντολογίς, την είδα γλαρωμένη κι άρχισα να ξεντύνομαι. Δεν ήξερα πως ήταν εκεί από το πρωί. Αυτοί ήταν εκεί, δηλαδή στην αρχή ήπιαν κάτι άθλιο, στη συνέχεια γέμισαν τα ποτήρια τους με βότκα, το πιστεύετε; Μεθυσμένες σκύλες. Στεκόμουν και μου είχε ήδη σηκωθεί».

«Τι μου λες».

«Τότε αυτή η χαμούρα από το μπαλκόνι βγήκε, μα ήταν άλλη. Τρόμαξε, φυσικά».

«Κατανοητό...»

«Η άλλη που ήταν στο δωμάτιο ήταν μια χαρά, είχε ήδη συνηθίσει μάλλον».

«Τι πράγμα;»

«Εμένα. Δεν είδε, καταλαβαίνετε, είχα στύση».

«Καταστροφή».

«Αυτό σας λέω. Ενώ η άλλη, στο μπαλκόνι, είχε ήδη γλαρώσει, καταλαβαίνετε, έπιναν από το πρωί οι χαμούρες. Γενικά, αν ήταν στο χέρι μου, θα απαγόρευα στις γυναίκες να πίνουν. Καταλαβαίνετε τι λέω;»

«Ναι, γυναίκες. Είχα έναν γείτονα που από το πρωί πήγαινε κι αγόραζε δύο λίτρα βότκα».

«Δύο λίτρα;»

«Σοβαρά μιλάω».

«Είναι δυσάρεστο ακόμα και να το σκέφτεσαι».

«Τον ρώτησα, τι σκατά, ρε άντρα, τα θέλεις τα δύο λίτρα; Αφού δεν πίνεις. Ξέρετε τι μου απάντησε;»

«Τι;»

«Εγώ, μου είπε, όταν πίνω, ξέρετε, την πρώτη μπουκάλια, φοβάμαι να βγω έξω. Θέλω τόσο πολύ να πιω, που δεν μπορώ να συγκρατηθώ».

«Σοβαρά;»

«Τι σκατά φοβόταν;»

«Δεν ξέρω, φοβόταν. Όταν έπινε τον κυρίευε ο τρόμος. Ήθελε, όμως, πολύ να πει. Έτσι, αγόραζε μονομιάς δύο λίτρα. Καθόταν και σούρωνε».

«Περίμενε λίγο, κατεβάζει το ένα το μπουκάλι, κατεβάζει και το δεύτερο. Δεν γαμιέται. Παρακάτω;»

«Τι παρακάτω;»

«Θέλει να πει κι άλλο;»

«Θέλει».

«Και φοβάται να βγει έξω;»

«Όχι, καταλαβαίνετε, το σύστημα είναι έτσι, όταν έχει πει και τα δύο λίτρα...»

«Δύο λίτρα!»

«... ε, ναι, δύο λίτρα, έχει πια συνηθίσει και δεν φοβάται».

«Σοβαρά;»

«Το είδα με τα ίδια μου τα μάτια».

«Και πώς ήταν;»

«Τι θα πει πώς;»

«Πώς ήταν, αφού δεν φοβόταν;»

«Στ' αρχίδια του».

«Και;»

«Πηγαίνει κι αγοράζει κι άλλη βότκα. Παραπατάει, μα πηγαίνει».

«Ναι...»

«Αυτό έλειπε. Κι εσύ μου λες, στύση».

«Ποια στύση».

«Εσύ είπες στύση».

«Ναι, σύστημα».

«Και;»

«Τίποτα. Εγώ συνεχίζω να στέκομαι με τη στύση μου».

«Καταστροφή...»

«Ε, ναι».

«Κι εκείνη τη στιγμή ήρθε η μεθυσμένη σκύλα από το μπαλκόνι, το φαντάζεστε;»

«Αυτό δεν μπορώ να το φανταστώ».

«Λοιπόν. Με είδε. Πάει να πει πως σκέφτηκε, τι θέλει αυτός ο μαλάκας και μας κουβαλήθηκε και στέκεται».

«Τι στέκεται».

«Στέκεται, λέει».

«Μάλλον σκέφτηκε, είναι ο γείτονας και ήρθε να γαμήσει. Άρπαξε το άδειο μπουκάλι σαμπάνιας και μου το έριξε στο κεφάλι».

«Κι εσύ τι έκανες;»

«Τι να κάνω; Λιποθύμησα. Δηλαδή, έπεσα χάμω γεμάτος αίματα. Κι αυτή η μεθυσμένη σκύλα, το φαντάζεσαι, πήγε στην άλλη και προσπαθούσε να τη συνεφέρει, σήκω, της έλεγε, πρέπει να τον φροντίσουμε. Σηκώθηκε, το φαντάζεσαι, και μου 'δεσαν τα χέρια και τα πόδια με κουβέρτες».

«Δηλαδή σε έδεσε αυτή, η άλλη».

«Ναι, ήταν και οι δυο σουρωμένες από το πρωί, σκύλες, αυτό σου λέω! Ήπιαν κάποια μαλακία και στη συνέχεια βότκα. Δεν μπορώ να φανταστώ πώς εκείνη η σκύλα από το μπαλκόνι βρέθηκε μέσα. Δεν αναγνώριζαν η μια την άλλη».

«Και μετά;»

«Αφού με έδεσαν, λοιπόν, μ' έσυραν στο μπάνιο, με παράτησαν και πήγαν να κοιμηθούν».

«Ναι...»

«Καταλαβαίνεις, από το πρωί, μία απ' αυτές, εκείνη που είχε βγει στο μπαλκόνι, κατανοητό, δεν θυμόταν τίποτα και

μπήκε στο μπάνιο για να πλυθεί. Σαν ζώο, μάλιστα, δεν άναψε το φως και πήγαινε ψηλαφιστά. Μπήκε, λοιπόν, στο μπάνιο κι ήμουν εκεί...»

«Η βότκα, καταλαβαίνεις, σκοτώνει τις γυναίκες, γίνονται κάτι σαν ψάρι».

«Όταν συνάντησα κάποτε μία ελεγκτή στο τραμ, κυκλοφορούσε με το ακυρωτικό μηχανήμά της».

«Μη λες μαλακίες».

«Τι μαλακίες λέω; Σοβαρά, περπατούσε μεθυσμένη τύφλα, της έδωσα το εισιτήριό μου κι έβγαλε από την τσέπη της το ακυρωτικό μηχανήμα, το φαντάζεστε;»

«Μεγάλη μαγκιά να έχεις δικό σου ακυρωτικό μηχανήμα, μάλλον».

«Ακριβώς».

«Ναι...»

«Μια φορά, προσπάθησα να πάρω ένα από το τραμ. Ήταν νύχτα, δεν υπήρχε κανείς κι εγώ προσπάθησα να το σπάσω, έγδαρα το χέρι μου, το φαντάζεστε, έτρεχε αίμα παντού κι εκείνη τη στιγμή μπήκαν οι ελεγκτές».

«Μαλάκες».

«Αμέσως ήρθαν σ' εμένα, μόνος μου ήμουν, δεν υπήρχε κανείς. Τι κάνεις εκεί, μαλάκα, μου είπαν, προσπαθείς να σπάσεις το ακυρωτικό μηχανήμα;»

«Κι εσύ;»

«Τι εγώ; Εγώ τους είπα πως δεν το έσπασα, ήθελα απλώς να ακυρώσω το εισιτήριο, αλλά το γαμημένο μηχανήμά σας μου μάσησε το χέρι. Ω, είπα, δείτε και μόνοι σας».

«Έξυπνο».

«Ναι...»

Ο Κακάο, αδέξιος και ιδρωμένος, γενικά δεν νιώθει

άσχημα σε αυτή την παρέα. Το δωματιάκι στο οποίο βρίσκονται μυρίζει καπνό τσιγάρων και καφέ, τα φλιτζάνια δεν έφταναν για όλους, ήπιαν με τη σειρά τον πρώτο καφέ, ύστερα τον δεύτερο, έδιναν ο ένας στον άλλο τα φλιτζάνια και κομμάτια άσπρου ψωμιού. Ύστερα από την παραμονή μίας ώρας σε αυτό το δωμάτιο, τα ρούχα, τα μαλλιά και οι ίδιοι μύριζαν καπνό και ψωμί, πιο πολύ ψωμί. Ο Κακάο σκούπισε με το μανίκι το ιδρωμένο μέτωπό του. Τι κάνεις εκεί, είπαν γελώντας όλοι. Κακάο, φοράς το καλό κοστούμι σου. Ο Κακάο κοκκίνισε. Δεν πειράζει, ναι, έτσι σκουπίζομαι. Οι άλλοι συνέχισαν να γελούν. Δεύτερος χρόνος που υποσχεσαι, πάρε ψωμί. Ο Κακάο πήρε από τα χέρια των φίλων του φρέσκο άσπρο ψωμί και συνέχισε ν' ακούει τις ιστορίες τους. Ήταν ανά πάσα στιγμή έτοιμος να βρίσκεται μαζί τους, ένιωθε καλά, μοιράζονταν το ψωμί και τα τσιγάρα. Το σημαντικότερο ήταν πως κανείς δεν τον έδιωχνε. Στην εποχή μας είναι δύσκολο να βρεις μια παρέα η οποία θα σε ανέχεται για πολλές μέρες ενώ φοράς το κιτρινωπό κοστούμι σου, το οποίο δεν έχεις πλύνει τα τελευταία δύο χρόνια, αν όχι τρία.

Ο Κακάο είναι χοντρούλης για αυτή την παρέα και φορώντας το κοστούμι του έδειχνε χαζούλης, μα του άρεσε αυτό το κοστούμι, δεν ξέρω πού πουλάνε τέτοια κοστούμια. Κάπου το βρήκε ο Κακάο, θεωρεί πως έχει σιτλ, έχει κόλλημα με τέτοια πράγματα. Ο Κακάο κάθε άλλο παρά μοναδικός είναι μεταξύ των γνωστών μου, πηγαίνει στο κουρείο και χρησιμοποιεί κάποιο πούστικο τζελ, ξυρίζεται, μάλιστα, κατά καιρούς, αν και αυτό δεν τον ωφελεί καθόλου. Στο δωμάτιο είχαν μαζευτεί έξι άτομα, κάθονταν κι άκουγαν τον Μικρό Τσακ Μπέρι να διηγείται πώς γιόρτασε τα γενέθλιά του, τους αρέσει αυτή η ιστορία.